

porušilo § 11 odst. 1 ZOHS, nebylo vyvoláno respektováním podmínek administrativně uloženého úkolu plnit službu, na jejímž plnění je veřejný zájem, nebylo tedy vyvoláno nutností respektovat pravidla jakékoli veřejnoprávní regulace, tu regulace poskytování autobusové dopravy, a s podmínkami žádného žalobce konkrétního úkolu, jenž by byl ve veřejném zájmu, toto jednání bezprostředně nesouviselo. Za shora popsanych okolností tedy v případě žalobce není pro vyjmutí z působnosti ZOHS podle § 1 odst. 3 ZOHS splněna druhá z obou podmínek tam stanovených, a proto již na základě této skutečnosti žalobce z této působnosti vyjmut nemůže být.

Na žalobce se tedy ZOHS vztahuje a jeho jednání je jednáním, k jehož přezkoumání je příslušný žalovaný. Opak ohledně aplikace ZOHS nevyplyvá ani z usnesení zvláštního senátu ze dne 21.5.2008 ve věci sp. zn. 31/2007, jak na ně žalobce poukazoval; toto usnesení se nevyjadřuje k postavení žalobce coby soutěžitele ani k aplikaci ZOHS.

Žalovaný dospěl k závěru, že aplikovatelným právním řádem je právní řád výlučně český vnitrostátní, tedy ZOHS, jak vyplývá z bodu 58. a násl. rozhodnutí vydaného v prvním stupni správního řízení. Žalobce proti tomu v průběhu správního řízení ničeho nenamítal. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru o důvodné aplikaci ZOHS a podrobně již nezdůvodňoval, zda v tomto případě není dána existence komunitárního prvku, která by vyvolala potřebu aplikace komunitárního práva (čl. 82 Smlouvy ES zakazujícího zneužívání dominantního postavení), nelze za stavu, kdy žalobce tuto otázku zejména předmětem řízení o rozkladu neučinil a ani jinak v tomto směru v průběhu správního řízení neargumentoval, přisvědčit žalobcově námitce obsažené v žalobě, podle níž se měl žalovaný zabývat otázkou aplikace komunitárního práva, nicméně se jí nezabýval.

Pokud jde pak o samotnou otázku aplikovatelnosti čl. 82 Smlouvy ES, pak žalobce nepřináší žádný argument, pro který by toto ustanovení aplikovatelným být mělo. Naopak závěr žalovaného, podle něhož aplikovatelným není, považuje soud s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti za plně odůvodnitelný. Při zkoumání této otázky je třeba vycházet z Oznámení Evropské komise zveřejněného v Úředním věstníku Evropských společenství pod č. 2004/C 101/07, které v bodu 97. pamatuje na situace, kdy je posuzováno možné zneužití dominantního postavení pokrývající pouze část členského státu (tu území Ústeckého kraje). Podle tohoto bodu obchod mezi členskými státy zpravidla musí být považován za způsobilý citelného ovlivnění (a tedy komunitární prvek by byl splněn, a tak by se čl. 82 Smlouvy ES aplikoval), jestliže dominantní postavení by pokrývalo část členského státu, která tvoří podstatnou část společného trhu, a zneužití by ztěžovalo soutěžitelům z jiných členských států získání přístupu na trh, na němž je soutěžitel dominantním. V tomto případě území Ústeckého kraje není důvodu považovat za podstatnou část společného trhu, nadto podstata zneužití nemohla vyvolat důsledek, jenž by spočíval ve ztížení přístupu na trh; jednání žalobce bylo jednáním lokálním, ve vztahu k Ústeckému kraji a ve vztahu k cestujícím, nikoli ani nepřímě ve vztahu k jiným potenciálním soutěžitelům, jež by na trh mohl vstoupit (tu zejména soutěžitelů ze zahraničí). Neindikoval-li tedy žalobce žádnou skutečnost, jež by mohla nasvědčovat splnění podmínky citelného ovlivnění obchodu mezi členskými státy a pokud ani žalovaný žádnou takovou skutečnost

nezjistil, nepochybil; ani soud totiž ve skutkových okolnostech takovou skutečnost nespatřuje.

Irelevantní je v právě projednávané věci vztah čl. 14 odst. 1 Nařízení Rady EHS č. 1191/69 a § 19 silničního zákona, i otázka oprávnění kraje uzavírat za stát smlouvy o závazku veřejné služby. Stejně tak není z pohledu právního posouzení jednání žalobce ve smyslu ZOHS rozhodující skutečnost, zda smlouva o závazku veřejné služby byla uzavřena či vypovězena platně, popř. ke kterému dni účinnost výpovědi nastala, případně jiné sporné otázky mezi žalobcem a Ústeckým krajem, případně ani fakt prolínání soukromého a veřejného práva, a ani výsledky prošetření trestních oznámení, které byly mezi žalobcem a Ústeckým krajem vzájemně podávány. Tyto otázky nemají pro posouzení jednání podle ZOHS jakýkoli význam, nešlo tedy o otázky předběžné, na jejichž vyřešení by mohlo záviset napadené rozhodnutí. Ať už závazek veřejné smlouvy existoval či nikoli a ať už k jeho sjednání byl se žalobcem oprávněn kdokoli, tyto skutečnosti ničeho nemění na podstatě žalobceva jednání, které bylo shledáno protisoutěžním, tedy na oznámení ukončení dlouhodobé spolupráce (dlouhodobého poskytování služeb) s pětidenním předstihem. Fakt nedostatečného předstihu oznámení ukončení spolupráce s obchodním partnerem před jeho uskutečněním nijak s regulací vyplývající ze shora uvedených právních předpisů nesouvisí. Žalovaný tedy nepochybil, pokud rozhodnutí jiných orgánů souvisejících s řešením těchto otázek nevyčkal, a není ani důvodu předkládat věc Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti § 19 odst. 1 silničního zákona, jak navrhuje žalobce.

Stejně tak posouzení žalobního tvrzení, podle něhož zajišťování veřejné linkové osobní dopravy v režimu závazku veřejné služby není založeno existencí smlouvy o závazku veřejné služby, ale rozhodnutím správního úřadu o udělení licence, není pro věc relevantní. I kdyby bylo rozhodnuto o tom, že Ústecký kraj nebyl oprávněn uzavírat smlouvy o závazku veřejné služby, nemělo by toto rozhodnutí žádný vliv na posouzení věcné příslušnosti žalovaného k rozhodování v dané věci, ani na hmotněprávní závěr, jaký ve věci učinil. Žalobce dlouhodobě poskytoval plnění v rámci vztahu „žalobce – Ústecký kraj“ a toto plnění přestal realizovat, aniž by mu bezprostředně před tímto jednáním (bezprostředně před 26.7.2006) předcházel vznik jakékoli skutečnosti, jež související se zpochybněním existence závazku veřejné služby; tyto skutečnosti lze dovozovat nejméně pro období tří měsíců před realizací jednání, jež bylo shledáno jako protiprávní.

Důvodnou není ani námitka žalobce směřující do nesprávného vymezení relevantního trhu. V § 2 odst. 2 ZOHS sice není obsažena samostatná definice geografické stránky relevantního trhu, definice tam obsažená však obsahuje pravidlo, podle něhož shodnost, srovnatelnost nebo vzájemná zastupitelnost zboží se posuzuje na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedních území. Obdobně z bodu 8. Oznámení Evropské komise zveřejněného v Úředním věstníku Evropských společenství pod č. 97/C 372/03 se podává, že relevantní geografický trh zahrnuje oblast, ve které se dotyčné podniky účastní dodávky a poptávky výrobků nebo služeb, kde jsou podmínky hospodářské soutěže dostatečně stejnorodé a která může být odlišena od sousedních geografických oblastí. Z těchto důvodů se tedy při vymezování geografické stránky relevantního trhu žalovaný věnoval otázce vnitřní homogenity podmínek na příslušném území a jejich odlišitelnosti od území jiného, sousedícího (zejména bod 52. na str. 14 rozhodnutí